

[Kurt Hansen.]

betydet, at der kom 30.000 bygningsarbejdere i arbejde med den afsmittende virkning, det så måtte have haft, og 1,2 mia kr. i besparelse til staten. Dette forslag blev naturligvis majoriseret ned med den samme usaglige argumentation, som man i øvrigt hører så mange gange, når venstrepartierne og ikke mindst VS lægger nogle ting frem til drøftelse herinde. Jeg skal ikke udtrykke forargelse over det, blot konstatere kendsgerningerne.

Det er ikke nogen hemmelighed, at VS ser med stor skepsis på arbejdsløshedsloven. Vi har både igennem konkrete forslag og argumentation fremhævet, at arbejdsløshedsloven bør ændres, og det ikke så lidt endda. Jeg skal blot trække nogle enkelte af de områder i arbejdsløshedsloven frem, som VS mener det er en nødvendighed at ændre.

Der skal og bør indføres en reel fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste og ikke, som vi kender det i dag, hvor man har den såkaldte 90 pct. regel, der betyder, at langt de fleste mennesker, der bliver kastet ud i arbejdsløshed, får en dækning i retning af 60 pct. 26 ugers reglen skal fjernes helt. Man løser ikke problemerne ved at lave strækket et år længere. Vi vil løbe ind i et nyt boom, vi vil se en ny stigning i arbejdsløsheden, vi vil kun skubbe problemerne foran os. Det løser ikke problemerne reelt. Jeg mener også, at tidsbegrænsningerne omkring at blive nydende medlem i en Akasse simpelt hen må fjernes helt. Det samme gælder de to paragraffer i arbejdsløshedsloven, som vi gentagne gange har fremhævet, nemlig gidselparagraffen og deportationsparagraffen, altså henholdsvis § 61 og § 63. Vi mener, det er meget væsentligt, at de bliver fjernet.

En sidste ting i forbindelse med arbejdsløshedsloven, som jeg vil trække frem, er problemerne med anvisningen af arbejde. En af de ting, som vi ser som de mest vitale og største problemer i dag, er, at arbejdsanvisning og kontrol ikke ligger hos fagforeningerne. Vi mener, at det krav må rejses med større og større styrke, således at det reelt bliver fagforeningerne, der igen får anvisning og kontrol. Vi ved, hvordan anvisningen af arbejdskraft kan og bør bruges i lønkampen. Vi ved, hvordan og hvorledes den

statslige arbejdsformidling i stor udstrækning er med til at fremskynde nogle tendenser, der går på sortlistning af politisk aktive. Vi ved, der er en hel masse problemer omkring de langtidsarbejdsløse, at de ikke bliver anvist arbejde i den rækkefølge, hvori de er blevet arbejdsløse, fordi arbejdsgiverne ikke vil tage dem. Det accepterer den statslige arbejdsformidling totalt og fuldt ud. Det må vi naturligvis have lavet om på. Der kunne trækkes andre problemer frem i forbindelse med den statslige arbejdsanvisning, men det må være sådan, at vi rejser kravet, der hedder: arbejdsformidlingen tilbage til fagforeningerne.

De grundlæggende årsager til krise og arbejdsløshed skal man jo søge i det kapitalistiske samfund. Det er kapitalejerne, der har retten til at lede og fordele arbejdet og herunder også retten til at fyre folk. Ud fra den erkendelse har vi til hudløshed i VS fremført disse krav, som jeg kort har summeret op her, om en række ændringer i arbejdsløshedsloven. Det mener jeg er mere nødvendigt nu end nogen sinde, hvis vi skal give de arbejdsløse blot nogenlunde tålelige og rimelige vilkår.

Alt i alt må man konstatere, at de bestræbelser, der indtil nu har været udfoldet for at sikre flere arbejdspladser, helt og fuldstændigt er foregået på kapitalejernes præmisser. Over for denne linje står arbejderklassens klare interesser markeret igennem en stadig stærkere antikapitalistisk bevægelse. En antikapitalistisk bevægelse, der klart har erkendt, at selv om der skulle komme noget, der minder om et økonomisk opsving, så vil det ikke skabe ret mange flere arbejdspladser. Langt de fleste investeringer, der bliver gjort i erhvervslivet, bliver anvendt til nyt og moderne materiel og nye og moderne produktionsformer samt rationaliseringer og mere raffinerede metoder for tempoopkrugging.

Det, vi rent faktisk går i møde, er en omfattende struktur- og geografisk orienteret arbejdsløshed. Denne arbejdsløshed kan ikke afskaffes ad kapitalistisk vej, medmindre det sker igennem en generel arbejdsfordelingsordning, og denne, den faktisk eneste mulige løsning, er hverken i arbejderens eller kapitalejernes interesse. Arbejderklassen har ingen interesse i at for-